

52005XC0305(02)

5.3.2005

JURNALUL OFICIAL AL UNIUNII EUROPENE

C 56/24

Comunicarea Comisiei privind restricții direct legate și necesare punerii în aplicare a concentrărilor economice

(2005/C 56/03)

(Text cu relevanță pentru SEE)**I. INTRODUCERE**

1. Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului din 20 ianuarie 2004 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi (Regulamentul CE privind concentrările economice) ⁽¹⁾ prevede la articolul 6 alineatul (1) litera (b) al doilea paragraf, la articolul 8 alineatul (1) al doilea paragraf și la articolul 8 alineatul (2) al treilea paragraf că o decizie care declară o concentrare compatibilă cu piața comună „se consideră că reglementează restricțiile direct legate și necesare punerii în aplicare a concentrării economice”.
2. Modificarea normelor ce reglementează evaluarea restricțiilor *direct legate și necesare punerii în aplicare a concentrării economice* (denumite în continuare „restrângeri accesorii”) introduce un principiu de autoevaluare a acestor restricții. Acest lucru reflectă intenția organului legislativ de a nu obliga Comisia să evalueze și să analizeze în mod individual restrângeri accesorii. Analiza restrângerilor accesorii în temeiul Regulamentului CE privind concentrările economice este explicată și în motivul 21 din preambulul Regulamentului CE privind concentrările economice, care prevede că „deciziile Comisiei prin care concentrările sunt declarate compatibile cu piața comună în aplicarea prezentului regulament ar trebui să se refere în mod automat la astfel de restrângeri, fără să fie necesară evaluarea lor de către Comisie în cazuri individuale”. De vreme ce expunerea de motive prevede că Comisia exercită o funcție reziduală în ceea ce privește anumite probleme inedite sau nesoluționate care generează incertitudine, este necesar ca în toate celelalte cazuri întreprinderile implicate să aibă sarcina de a evalua ele însele dacă și în ce măsură acordurile lor pot fi considerate accesorii unei operațiuni. Disputele referitoare la faptul că restricțiile sunt direct legate și necesare punerii în aplicare a concentrării și, ca atare, reglementate automat de decizia de autorizare a Comisiei, se pot soluționa în fața instanțelor naționale.
3. Funcția reziduală a Comisiei este menționată în motivul 21 din Regulamentul privind concentrările economice, unde se prevede că Comisia trebuie, la cererea întreprinderilor implicate, să evalueze în mod expres caracterul accesoriu al restrângerilor în cazul în care o cauză prezintă „probleme inedite sau nesoluționate care generează incertitudine”. Motivul definește în continuare o „problemă inedită sau nesoluționată care generează incertitudine” ca fiind o problemă care „nu este reglementată de comunicarea relevantă în vigoare a Comisiei sau de o decizie publicată a Comisiei”.
4. În scopul de a oferi siguranță juridică întreprinderilor implicate, prezenta comunicare oferă orientări privind interpretarea noțiunii de restrângeri accesorii. Orientările oferite în secțiunile ce urmează reflectă esența practicii Comisiei și stabilește principiile de evaluare pentru a ști dacă și în ce măsură cele mai des întâlnite tipuri de acorduri sunt considerate a fi restrângeri accesorii.
5. Cu toate acestea, cauzele care prezintă împrejurări excepționale care nu sunt reglementate de prezenta comunicare pot justifica îndepărtarea de la aceste principii. Părțile pot găsi orientări suplimentare în deciziile publicate ale Comisiei ⁽²⁾, pentru a vedea dacă acordurile lor pot fi considerate restrângeri accesorii sau nu. În măsura în care cauzele care prezintă împrejurări excepționale au fost analizate de Comisie în deciziile sale publicate ⁽³⁾, acestea nu constituie „probleme inedite sau nesoluționate”, în sensul motivului 21 din Regulamentul privind concentrările economice.

⁽¹⁾ JO L 24, 29.1.2004, p. 1.

⁽²⁾ În sensul prezentei comunicări, se consideră că o decizie este publicată atunci când este publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau atunci când este pusă la dispoziția publicului pe site-ul web al Comisiei.

⁽³⁾ A se vedea spre exemplu Decizia Comisiei din 1 septembrie 2000 (COMP/M.1980 – Volvo/Renault V.I., punctul 56) – grad înalt de fidelitate a clientului; Decizia Comisiei din 23 octombrie 1998 (IV/M.1298 – Kodak/Imation, punctul 73) – ciclu lung de viață a produsului; Decizia Comisiei din 13 martie 1995 (IV/M.550 – Union Carbide/Enichem, punctul 99) – număr limitat de producători alternativi; Decizia Comisiei din 30 aprilie 1992 (IV/M.197 – Solvay-Laporte/Interox – necesitatea unei protecții mai îndelungate a know-how-ului.

6. În consecință, o cauză prezintă o „problemă inedită și nesoluționată care generează incertitudine” în cazul în care respectivele restrângeri nu sunt reglementate de prezenta comunicare și nu au fost analizate anterior de Comisie în cadrul deciziilor sale publicate. Așa cum se prevede la motivul 21 din Regulamentul privind concentrările economice, în astfel de cazuri Comisia, la cererea părților, evaluează în mod expres astfel de restricții. Cu respectarea cerințelor de confidențialitate, Comisia face publicitatea adecvată în ceea ce privește asemenea evaluări care extind în continuare principiile stabilite în prezenta comunicare.
7. În măsura în care restricțiile sunt direct legate și necesare punerii în aplicare a concentrării, articolul 21 alineatul (1) din Regulamentul privind concentrările economice prevede că se aplică exclusiv respectivul regulament cu excluderea regulamentelor (CE) nr. 1/2003 ⁽¹⁾, (CEE) nr. 1017/68 ⁽²⁾ și (CEE) nr. 4056/86 ⁽³⁾ ale Consiliului. În schimb, pentru restricțiile care nu pot fi considerate *direct legate și necesare punerii în aplicare a concentrării*, articolele 81 și 82 din Tratatul CE rămân în mod potențial aplicabile. Cu toate acestea, simplul fapt că un acord sau un aranjament nu se consideră a fi accesoriu unei concentrări nu prejudiciază ca atare statutul juridic al acestuia. Astfel de acorduri sau aranjamente trebuie evaluate în conformitate cu articolele 81 și 82 din Tratatul CE și cu textele și comunicările de reglementare conexe ⁽⁴⁾. Acestea pot, de asemenea, face obiectul oricăror reguli de concurență naționale în vigoare. Astfel, acordurile care conțin restricții privind concurența, dar nu sunt considerate necesare și direct legate de punerea în aplicare a concentrării în temeiul prezentei comunicări pot fi, cu toate acestea, sub incidența respectivelor dispoziții.
8. Interpretarea dată de Comisie articolului 6 alineatul (1) litera (b) al doilea paragraf, articolului 8 alineatul (1) al doilea paragraf și articolului 8 alineatul (2) al treilea paragraf din Regulamentul privind concentrările economice nu aduce atingere interpretării pe care o poate da Curtea de Justiție sau Tribunalul de Primă Instanță al Comunităților Europene.
9. Prezenta comunicare înlocuiește comunicarea anterioară a Comisiei privind restricțiile direct legate și necesare punerii în aplicare a concentrărilor economice ⁽⁵⁾.

II. PRINCIPII GENERALE

10. O concentrare constă în acorduri și aranjamente contractuale care stabilesc controlul în sensul articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul privind concentrările economice. Toate acordurile care îndeplinesc scopul principal al concentrării ⁽⁶⁾, cum ar fi cele legate de vânzarea de acțiuni sau de active ale unei întreprinderi, fac parte integrantă din concentrarea economică. Pe lângă aceste acorduri și aranjamente, părțile la concentrare pot încheia și alte acorduri care nu constituie o parte integrantă a concentrării, dar care pot restrânge libertatea de acțiune pe piață a părților. În cazul în care aceste acorduri conțin restrângeri accesorii, acestea sunt în mod automat cuprinse în decizia care declară concentrarea compatibilă cu piața comună.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a regulilor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat, JO L 1, 4.1.2003, p. 1; regulament astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 411/2004 al Consiliului (JO L 68, 6.3.2004, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (CEE) nr. 1017/68 al Consiliului din 19 iulie 1968 privind aplicarea regulilor de concurență transporturilor feroviare, rutiere și pe căile navigabile interioare, JO L 175, 23.7.1968, p. 1; regulament astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1/2003.

⁽³⁾ Regulamentul (CEE) nr. 4056/86 al Consiliului din 22 decembrie 1986 de stabilire a regulilor detaliate de aplicare a dispozițiilor articolelor 81 și 82 din tratat transportului maritim, JO L 378, 31.12.1986, p. 4; regulament astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1/2003.

⁽⁴⁾ A se vedea, spre exemplu, pentru acorduri de licență Regulamentul (CE) nr. 772/2004 din 27 aprilie 2004 privind aplicarea articolului 81 alineatul (3) din tratat anumitor categorii de acorduri de transfer de tehnologie, JO L 123, 27.4.2004, p. 11; a se vedea pentru acordurile de achiziții și livrări, de exemplu Regulamentul (CE) nr. 2790/1999 al Comisiei din 22 decembrie 1999 privind aplicarea articolului 81 alineatul (3) din tratat categoriilor de acorduri verticale și practici concertate, JO L 336, 29.12.1999, p. 21.

⁽⁵⁾ JO C 188, 4.7.2001, p. 5.

⁽⁶⁾ A se vedea, spre exemplu, Decizia Comisiei din 10 august 1992 (IV/M.206 – Rhône-Poulenc/SNIA, punctul 8.3); Decizia Comisiei din 19 decembrie 1991 (IV/M.113 – Courtaulds/SNIA, punctul 35); Decizia Comisiei din 2 decembrie 1991 (IV/M.102 – TNT/Canada Post/DBP Postdienst/La Poste/PTT Poste & Sweden Post, punctul 46).

11. Criteriile privind legătura directă și necesitatea sunt, prin natura lor, obiective. Restricțiile nu sunt direct legate și necesare punerii în aplicare a concentrării pur și simplu datorită faptului că părțile le consideră ca atare.
12. Pentru ca restricțiile să fie considerate „direct legate de punerea în aplicare a concentrării” acestea trebuie să fie strâns legate de concentrarea însăși. Nu este suficient ca un acord să fi fost încheiat în același context sau în același timp cu concentrarea ⁽¹⁾. Restricțiile care sunt direct legate de concentrare sunt legate, din punct de vedere economic, de operațiunea principală și au scopul de a permite o tranziție lină către structura modificată a societății de după concentrare.
13. Acordurile trebuie să fie „necesare punerii în aplicare a concentrării” ⁽²⁾, ceea ce înseamnă că, în absența respectivelor acorduri, concentrarea nu poate fi pusă în aplicare sau poate fi pusă în aplicare doar în condiții considerabil mai nesigure, cu costuri semnificativ mai mari, într-o perioadă apreciabil mai lungă sau cu dificultăți mult sporite ⁽³⁾. Acordurile necesare punerii în aplicare a concentrării au în mod normal scopul de a proteja valoarea transferată ⁽⁴⁾, de a menține continuitatea în aprovizionare și după divizarea unei entități economice anterioare ⁽⁵⁾ sau de a contribui la nașterea unei noi entități ⁽⁶⁾. Pentru a stabili dacă o restricție este necesară, trebuie nu numai să se ia în considerare natura acesteia, ci și să se asigure faptul că durata, obiectul și aria geografică de aplicare ale acesteia nu depășesc ceea ce este necesar în mod rezonabil pentru punerii în aplicare a concentrării. În cazul în care sunt disponibile alternative la fel de eficiente pentru atingerea scopului legitim urmărit, întreprinderile trebuie să o aleagă pe aceea care, în mod obiectiv, restrânge cel mai puțin concurența.
14. În cazul concentrărilor care sunt realizate în etape, aranjamentele contractuale legate de etapele anterioare stabilirii controlului în sensul articolului 3 alineatele (1) și (2) din Regulamentul privind concentrările economice nu pot fi, în mod normal, considerate direct legate și necesare punerii în aplicare a concentrării. Cu toate acestea, un acord de abținere de la schimbări semnificative în activitatea vizată până la încheierea operațiunii se consideră direct legată și necesară punerii în aplicare a ofertei comune ⁽⁷⁾. Același lucru este valabil și, în contextul unei oferte comune, pentru orice angajament luat de către participanții la achiziția în comun a unei întreprinderi de a nu face oferte concurente separate pentru aceeași întreprindere sau de a achiziționa controlul pe altă cale.
15. Acordurile care au scopul de a facilita achiziționarea în comun a controlului trebuie considerate direct legate și necesare punerii în aplicare a concentrării. Acest lucru se aplică aranjamentelor dintre părți în ceea ce privește achiziționarea controlului în comun ce are ca scop punerea în aplicare a divizării activelor pentru a împărți între ele instalațiile de producție sau rețelele de distribuție, precum și mărcile existente ale întreprinderii achiziționate în comun.
16. În măsura în care o asemenea împărțire implică divizarea unei entități economice preexistente, aranjamentele care fac posibilă divizarea în condiții rezonabile trebuie considerate direct legate și necesare punerii în aplicare a concentrării, în temeiul principiilor stabilite în continuare.

⁽¹⁾ În același mod, o restricție poate fi, în cazul în care toate celelalte cerințe sunt îndeplinite, „direct legată” chiar dacă nu a fost încheiată în același timp cu acordul care îndeplinește scopul principal al concentrării.

⁽²⁾ A se vedea Curtea Europeană de Justiție, cauza 42/84 (Remia), Culegere 1985 p. 2545, considerentul 20; Tribunalul de Primă Instanță, cauza T – 112/99 (Métropole Télévision – M6), Culegere 2001, p. II-2459, considerentul 106.

⁽³⁾ Decizia Comisiei din 18 decembrie 2000 (COMP/M.1863 – Vodafone/BT/AIRTEL JV, punctul 20).

⁽⁴⁾ Decizia Comisiei din 30 iulie 1998 (IV/M.1245 – VALEO/ITT Industries, punctul 59); Decizia Comisiei din 3 martie 1999 (IV/M.1442 – MMP/AFP, punctul 17); Decizia Comisiei din 9 martie 2001 (COMP/M.2330 – Cargill/Banks, punctul 30); Decizia Comisiei din 20 martie 2001 (COMP/M.2227 – Goldman Sachs/Messer Griesheim, punctul 11).

⁽⁵⁾ Decizia Comisiei din 25 februarie 2000 (Comp/M.1841 – Celestica/IBM, punctul 21).

⁽⁶⁾ Decizia Comisiei din 30 martie 1999 (IV/JV.15 – BT/AT & T, punctele 207-214); Decizia Comisiei din 22 decembrie 2000 (COMP/M.2243 – Stora Enso/Assidoman/JV, punctele 49, 56 și 57).

⁽⁷⁾ Decizia Comisiei din 27 iulie 1998 (IV/M.1226 – GEC/GPTH, punctul 22); Decizia Comisiei din 2 octombrie 1997 (IV/M.984 – Dupont/ICI, punctul 55); Decizia Comisiei din 19 decembrie 1997 (IV/M.1057 – Terra Industries/ICI, punctul 16); Decizia Comisiei din 18 decembrie 1996 (IV/M.861 – Textron/Kautex, punctele 19 și 22); Decizia Comisiei din 7 august 1996 (IV/M.727 – BP/Mobil, punctul 50).

III. PRINCIPII APLICABILE RESTRICȚIILOR DES ÎNTÂLNITE ÎN CAZURILE DE ACHIZIȚIONARE A UNEI ÎNTEPRINDERI

17. Restricțiile asupra cărora s-a căzut de acord de către părți în contextul unui transfer al unei întreprinderi pot fi în beneficiul cumpărătorului sau al celui care vinde. În general, nevoia cumpărătorului de a beneficia de o anumită protecție este mai imperioasă pentru decât nevoia corespunzătoare a vânzătorului. Cumpărătorul trebuie să fie asigurat că i se va permite să dobândească întreaga valoare a afacerii achiziționate. Astfel, ca regulă generală, restricțiile în favoarea vânzătorului ori nu sunt deloc direct legate și necesare punerii în aplicare a concentrării ⁽¹⁾, ori sfera de aplicare și/sau durata lor trebuie să fie mai limitate decât cele ale clauzelor în favoarea cumpărătorului ⁽²⁾.

A. Clauze de neconcurență

18. Obligațiile de neconcurență care sunt impuse vânzătorului în contextul transferului unei întreprinderi sau al unei părți a acesteia pot fi direct legate și necesare implementării concentrării economice. Pentru a intra în posesia valorii totale a activelor transferate, cumpărătorul trebuie să poată beneficia de o anumită protecție împotriva concurenței vânzătorului pentru a câștiga fidelitatea clienților și pentru a asimila și exploata know-how-ul. Astfel de clauze de neconcurență garantează transferul către cumpărător al valorii totale a activelor transferate, care includ, în general, atât active corporale, cât și active necorporale, precum fondul comercial acumulat sau know-how-ul ⁽³⁾ dezvoltat de vânzător. Acestea nu sunt doar direct legate de concentrare, ci și necesare punerii sale în aplicare deoarece, în absența acestora, ar exista motive întemeiate pentru a crede că vânzarea întreprinderii sau a unei părți din aceasta nu poate fi realizată.
19. Cu toate acestea, astfel de clauze de neconcurență sunt justificate doar prin scopul legitim de punere în aplicare a concentrării economice, atunci când durata, aria geografică de aplicare, obiectul și persoanele care intră sub incidența lor nu depășesc ceea ce este necesar în mod rezonabil atingerii respectivului scop ⁽⁴⁾.
20. Clauzele de neconcurență sunt justificate pentru perioade de până la trei ani ⁽⁵⁾, atunci când transferul întreprinderii cuprinde transferul fidelității clienței, atât sub formă de fond comercial, cât și de know-how ⁽⁶⁾. Atunci când este cuprins doar fondul comercial, acestea se justifică pentru perioade de până la doi ani ⁽⁷⁾.
21. În schimb, clauzele de neconcurență nu pot fi considerate necesare atunci când transferul se limitează de fapt doar la activele corporale (cum ar fi terenul, clădirile sau instalațiile) sau la drepturile exclusive de proprietate industrială și comercială (ai căror titulari pot acționa imediat împotriva încălcărilor comise de cedentul respectivelor drepturi).
22. Aria geografică de aplicare a unei clauze de neconcurență trebuie să se limiteze la zona în care vânzătorul a oferit produsele sau serviciile relevante înainte de transfer, deoarece cumpărătorul nu are nevoie de protecție împotriva concurenței din partea vânzătorului în teritoriile în care acesta nu a pătruns anterior ⁽⁸⁾. Această arie geografică de aplicare poate fi extinsă la teritoriile în care vânzătorul intenționa să pătrundă la momentul operațiunii, cu condiția ca acesta să fi făcut deja investiții în acest sens.

⁽¹⁾ Decizia Comisiei din 27 iulie 1998 (IV/M.1226 – GEC/GPTH, punctul 24).

⁽²⁾ A se vedea, de exemplu, pentru o clauză menită să protejeze o parte a unei afaceri ce a rămas la vânzător: Decizia Comisiei din 30 august 1993 (IV/M.319 – BHF/CCF/Charterhouse, punctul 16).

⁽³⁾ Conform definiției din articolul 1 alineatul (1) litera (i) din Regulamentul (CE) nr. 772/2004.

⁽⁴⁾ A se vedea Curtea Europeană de Justiție, cauza 42/84 (Remia), Culegere 1985, p. 2545, considerentul 20; Tribunalul de Primă Instanță, cauza T – 112/99 (Métropole Télévision – M6), Culegere 2001, p. II-2459, considerentul 106.

⁽⁵⁾ A se vedea pentru cazuri excepționale în care se pot justifica perioade mai lungi, de exemplu, Decizia Comisiei din 1 septembrie 2000 (COMP/M.1980 – Volvo/Renault V.I., punctul 56); Decizia Comisiei din 27 iulie 1995 (IV/M.612 – RWE-DEA/Enichem Augusta, punctul 37); Decizia Comisiei din 23 octombrie 1998 (IV/M.1298 – Kodak/Imation, punctul 74).

⁽⁶⁾ Decizia Comisiei din 2 aprilie 1998 (IV/M.1127 – Nestlé/Dalgety, punctul 33); Decizia Comisiei din 1 septembrie 2000 (COMP/M.2077 – Clayton Dubilier & Rice/Itelcel, punctul 15); Decizia Comisiei din 2 martie 2001 (COMP/M.2305 – Vodafone Group PLC/EIRCELL, punctele 21 și 22).

⁽⁷⁾ Decizia Comisiei din 12 aprilie 1999 (IV/M.1482 – KingFisher/Grosslabor, punctul 26); Decizia Comisiei din 14 decembrie 1997 (IV/M.884 – KNP BT/Bunzl/Wilhelm Seiler, punctul 17).

⁽⁸⁾ Decizia Comisiei din 14 decembrie 1997 (IV/M.884 – KNP BT/Bunzl/Wilhelm Seiler, punctul 17); Decizia Comisiei din 12 aprilie 1999 (IV/M.1482 – KingFisher/Grosslabor, punctul 27); Decizia Comisiei din 6 aprilie 2001 (COMP/M:2355 – Dow/Enichem Polyurethane, punctul 28); Decizia Comisiei din 4 august 2000 (COMP/M.1979 – CDC/Banco Urquijo/JV, punctul 18).

23. În mod similar, clauzele de neconcurență trebuie să rămână limitate la produsele (inclusiv versiuni îmbunătățite sau actualizate ale produselor, precum și modelele care le succed) și la serviciile care fac obiectul activității economice a întreprinderii transferate. Pot fi incluse aici produsele și serviciile aflate într-un stadiu avansat de dezvoltare la momentul operațiunii sau produse complet îmbunătățite, dar care încă nu sunt comercializate. Nu este considerată necesară protejarea împotriva concurenței din partea vânzătorului pe piețele de produse sau servicii pe care întreprinderea transferată nu era activă anterior transferului ⁽¹⁾.
24. Vânzătorul se poate obliga și își poate obliga filialele sau agenții săi comerciali. Cu toate acestea, obligația de a impune restricții similare terților nu trebuie considerată direct legată și necesară punerii în aplicare a concentrării economice. Acest lucru se aplică, în special, clauzelor care ar restrânge libertatea revânzătorilor sau a utilizatorilor de a importa sau exporta.
25. Clauzele care limitează dreptul vânzătorului de a achiziționa sau a deține acțiuni la o societate concurentă cu activitatea transferată trebuie considerate direct legate și necesare punerii în aplicare a concentrării economice în aceleași condiții ca și cele descrise mai sus pentru clauzele de neconcurență, cu excepția cazului în care acestea îl împiedică pe vânzător să achiziționeze sau să dețină acțiuni doar în scopul de a face o investiție financiară, fără a-i garanta, direct sau indirect, funcții de conducere sau vreo influență determinantă în societatea concurentă ⁽²⁾.
26. Clauzele de nesolicitare și de confidențialitate au un efect comparabil și sunt, prin urmare, evaluate într-un mod asemănător cu clauzele de neconcurență ⁽³⁾.

B. Acorduri de licență

27. Transferul unei întreprinderi sau al unei părți a acesteia poate include transferul către cumpărător, în scopul exploatarei depline a activelor transferate, al drepturilor de proprietate intelectuală și al know-how-ului. Cu toate acestea, vânzătorul poate rămâne proprietarul drepturilor în vederea exploatarei lor în cadrul altor activități decât cele transferate. În aceste cazuri, metoda obișnuită de a garanta cumpărătorului deplina utilizare a activelor transferate este de a încheia acorduri de licență în favoarea acestuia. În mod similar, atunci când vânzătorul a transferat drepturile de proprietate intelectuală împreună cu activitatea, acesta poate dori să continue să utilizeze unele sau toate aceste drepturi în cadrul altor activități decât cele transferate; într-un astfel de caz, cumpărătorul va acorda o licență vânzătorului.
28. Licențele de brevete ⁽⁴⁾, de drepturi similare sau de know-how ⁽⁵⁾ pot fi considerate necesare punerii în aplicare a concentrării economice. Acestea pot fi considerate de asemenea parte integrantă din concentrarea economică și, în orice caz, nu trebuie să fie limitate în timp. Respectivul licențe pot fi simple sau exclusive și pot fi limitate la anumite domenii de utilizare, în măsura în care corespund activităților întreprinderii transferate.

⁽¹⁾ Decizia Comisiei din 14 decembrie 1997 (IV/M.884 – KNP BT/Bunzl/Wilhelm Seiler, punctul 17); Decizia Comisiei din 2 martie 2001 (COMP/M.2305 – Vodafone Group PLC/EIRCELL, punctul 22); Decizia Comisiei din 6 aprilie 2001 (COMP/M.2355 – Dow/Enichem Polyurethane, punctul 28); Decizia Comisiei din 4 august 2000 (COMP/M.1979 – CDC/Banco Urquijo/JV, punctul 18).

⁽²⁾ Decizia Comisiei din 4 februarie 1993 (IV/M.301 – Tesco/Catteau, punctul 14); Decizia Comisiei din 14 decembrie 1997 (IV/M.884 – KNP BT/Bunzl/Wilhelm Seiler, punctul 19); Decizia Comisiei din 12 aprilie 1999 (IV/M.1482 – KingFisher/Grosslabor, punctul 27); Decizia Comisiei din 6 aprilie 2000 (COMP/M.1832 – Ahold/ICA Förbundet/Canica, punctul 26).

⁽³⁾ În consecință, clauzele de confidențialitate referitoare la detalii privind clientela, prețurile și cantitățile nu se pot prelungi. În schimb, clauzele de confidențialitate privind know-how-ul pot fi justificate în mod excepțional pe perioade mai lungi, a se vedea Decizia Comisiei din 29 aprilie 1998 (IV/M.1167 – ICI/Williams, punctul 22); Decizia Comisiei din 30 aprilie 1992 (IV/M.197 – Solvay-Laporte/Interlox, punctul 50).

⁽⁴⁾ Inclusiv cererile de brevetare, modelele de utilitate, cererile pentru înregistrarea modelelor de utilități, desene și modele industriale, topografia semiconductorilor, certificatele de protecție suplimentară pentru produse medicale sau alte produse pentru care se pot obține astfel de certificate de protecție suplimentară, precum și certificatele de amelioratori de plante (astfel cum sunt prevăzute la articolul 1 alineatul (1) litera (h) din Regulamentul (CE) nr. 772/2004.

⁽⁵⁾ Astfel cum sunt definite la articolul 1 alineatul (1) litera (i) din Regulamentul (CE) nr. 772/2004.

29. Cu toate acestea, limitările teritoriale de producție care corespund teritoriului activității transferate nu sunt necesare punerii în aplicare a operațiunii. În ceea ce privește licențele acordate de vânzătorul activității în favoarea cumpărătorului, cel ce vinde poate face obiectul unor restricții teritoriale în acordul de licență, în aceleași condiții ca cele stabilite pentru clauzele de neconcurență în contextul vânzării unei activități.
30. Restricțiile din acordurile de licență care depășesc sfera dispozițiilor menționate anterior, precum cele care protejează pe cel care acordă licența mai degrabă decât pe beneficiarul acesteia, nu sunt necesare punerii în aplicare a concentrării economice ⁽¹⁾.
31. În mod similar, în cazul licențelor de mărci, denumiri comerciale, drepturi de desene și modele industriale, drepturi de autor sau drepturi conexe, pot exista situații în care vânzătorul dorește să rămână proprietarul acestor drepturi, pentru activitățile netransferate, dar cumpărătorul are nevoie de aceste drepturi pentru a comercializa bunurile sau serviciile produse de întreprinderea sau partea din întreprindere care i-a fost transferată. În aceste cazuri se aplică aceleași considerații ca cele menționate anterior ⁽²⁾.

C. Obligații de cumpărare și furnizare

32. În multe cazuri, transferul unei întreprinderi sau al unei părți a acesteia poate implica întreruperea relațiilor tradiționale de aprovizionare și de furnizare care existau ca rezultat al integrării anterioare a activităților în cadrul unității economice a vânzătorului. Pentru a permite dezmembrarea unității economice a vânzătorului și transferul parțial al activelor către cumpărător în condiții rezonabile, este adeseori necesară menținerea, pentru o perioadă de tranziție, a legăturilor existente sau similare dintre vânzător și cumpărător. Acest obiectiv este în mod normal atins prin intermediul obligațiilor de cumpărare și de furnizare impuse vânzătorului și/sau cumpărătorului întreprinderii sau al unei părți a acesteia. Ținând seama de situația specială rezultată din dezmembrarea unității economice a vânzătorului, aceste obligații pot fi considerate direct legate și necesare punerii în aplicare a concentrării economice. Acestea pot fi în favoarea vânzătorului sau a cumpărătorului, în funcție de împrejurările specifice fiecărui caz.
33. Scopul acestor obligații poate fi acela de a garanta continuitatea furnizării către oricare dintre părți a produselor necesare pentru continuarea activităților rămase vânzătorului sau preluate de cumpărător. Cu toate acestea, durata obligațiilor de cumpărare sau de furnizare trebuie limitată la o perioadă necesară înlocuirii relației de dependență cu una de autonomie pe piață. Astfel, obligațiile de cumpărare sau de furnizare menite să garanteze cantitățile furnizate anterior se pot justifica pentru o perioadă de tranziție de până la cinci ani ⁽³⁾.
34. Atât obligațiile de furnizare, cât și cele de cumpărare care prevăd cantități fixe, eventual însoțite de o clauză de variație, sunt recunoscute a fi direct legate și necesare punerii în aplicare a concentrării economice. Cu toate acestea, obligațiile care prevăd cantități nelimitate ⁽⁴⁾, exclusivitatea sau cele care conferă statut de furnizor privilegiat sau de cumpărător privilegiat ⁽⁵⁾ nu sunt necesare punerii în aplicare a concentrării economice.
35. Contractele de servicii și de distribuție sunt echivalente prin efect cu acordurile de furnizare; în consecință, se aplică aceleași considerații ca și cele menționate anterior.

⁽¹⁾ În măsura în care se încadrează în dispozițiile articolului 81 alineatul (1) din Tratatului CE, aceste acorduri intră totuși sub incidența Regulamentului (CE) nr. 772/2004 sau a altor reglementări din dreptul comunitar.

⁽²⁾ Decizia Comisiei din 1 septembrie 2000 (COMP/M.1980 – Volvo/Renault V.I., punctul 54).

⁽³⁾ Decizia Comisiei din 5 februarie 1996 (IV/M.651 - AT&T/Philips, VII.); Decizia Comisiei din 30 martie 1999 (IV/JV.15 – BT/AT & T, punctul 209; a se vedea pentru cazuri excepționale Decizia Comisiei din 13 martie 1995 (IV/M.550 – Union Carbide/Enichem, punctul 99); Decizia Comisiei din 27 iulie 1995 (IV/M.612 – RWE-DEA/Enichem Augusta, punctul 45).

⁽⁴⁾ Respectând principiul proporționalității, obligațiile ce stabilesc cantități fixe cu o clauză de variație restrâng, în acest caz, mai puțin concurența, a se vedea, spre exemplu, Decizia Comisiei din 18 septembrie 1998 (IV/M.1292 – Continental/ITT, punctul 19).

⁽⁵⁾ Decizia Comisiei din 30 iulie 1998 (IV/M.1245 – VALEO/ITT Industries, punctul 64); a se vedea pentru cazurile excepționale (spre exemplu, absența pieței) Decizia Comisiei din 13 martie 1995 (IV/M.550 – Union Carbide/Enichem, punctele 92-96); Decizia Comisiei din 27 iulie 1995 (IV/M.612 – RWE-DEA/Enichem Augusta, punctul 38 și următoarele).

IV. PRINCIPII APLICABILE RESTRICȚIILOR DES ÎNTÂLNITE ÎN CAZUL SOCIETĂȚILOR ÎN COMUN ÎN SENSUL ARTICOLULUI 3 ALINEATUL (4) DIN REGULAMENTUL PRIVIND CONCENTRĂRILE ECONOMICE

A. Obligații de neconcurență

36. O obligație de neconcurență între societățile-mamă și societatea în comun poate fi considerată direct legată și necesară punerii în aplicare a concentrării economice în cazul în care astfel de obligații corespund produselor, serviciilor și teritoriilor care fac obiectul contractului de înființare a societății în comun sau al statutului acesteia. Astfel de clauze de neconcurență reflectă, *inter alia*, necesitatea de a asigura buna-credință pe parcursul negocierilor; acestea pot reflecta, de asemenea, necesitatea de a folosi în întregime activele societății în comun sau de a permite societății în comun să asimileze know-how-ul și a fondului comercial oferite de societățile-mamă; sau necesitatea de a proteja interesele societăților-mamă în cadrul societății în comun împotriva actelor de concurență înlesnite, *inter alia*, de accesul privilegiat al societăților-mamă la know-how și la fondul comercial transferat sau dezvoltat de societatea în comun. Astfel de obligații de neconcurență între întreprinderile fondatoare și societatea în comun se pot considera direct legate și necesare punerii în aplicare a concentrării economice pe toată perioada existenței societății în comun ⁽¹⁾.
37. Aria geografică de aplicare a unei clauze de neconcurență trebuie să fie limitată la zona în care societățile-mamă ofereau produsele sau serviciile relevante anterior creării societății în comun ⁽²⁾. Respectiva arie geografică de aplicare se poate extinde la teritoriile pe care societățile-mamă intenționau să pătrundă la momentul operațiunii, cu condiția ca acestea să fi făcut deja investiții pentru a pregăti această inițiativă.
38. În mod similar, clauzele de neconcurență trebuie să fie limitate la produsele și serviciile care fac obiectul activității economice a societății în comun. Acesta poate include produsele și serviciile aflate într-un stadiu avansat de dezvoltare la momentul realizării operațiunii, precum și produsele și serviciile complet dezvoltate, dar care nu au fost comercializate încă.
39. În cazul în care societatea în comun a fost creată în scopul intrării pe o nouă piață, se face referire la produsele, serviciile și teritoriile în care își va desfășura activitatea în temeiul contractului sau al statutului societății în comun. Cu toate acestea, se presupune că interesul unei societăți-mamă în cadrul societății în comun nu trebuie să fie protejat împotriva concurenței din partea celeilalte societăți-mamă pe alte piețe decât cele pe care societatea în comun va fi activă din momentul înființării sale.
40. În afară de aceasta, obligațiile de neconcurență între societățile-mamă care nu controlează societatea în comun și aceasta din urmă nu sunt direct legate și necesare punerii în aplicare a concentrării economice.
41. Aceleași principii ca și cele privind clauzele de neconcurență se aplică clauzelor de confidențialitate și de nesolicitare.

B. Acorduri de licență

42. O licență acordată de întreprinderile-mamă societății în comun poate fi considerată direct legată și necesară punerii în aplicare a concentrării economice. Aceasta se aplică indiferent dacă licența este sau nu exclusivă și dacă este sau nu limitată în timp. Licența poate fi restrânsă la un anumit domeniu de utilizare care corespunde activităților societății în comun.

⁽¹⁾ Decizia Comisiei din 15 ianuarie 1998 (IV/M.1042 – Eastman Kodak/Sun Chemical, punctul 40); Decizia Comisiei din 7 august 1996 (IV/M.727 – BP/Mobil, punctul 51); Decizia Comisiei din 3 iulie 1996 (IV/M.751 – Bayer/Hüls, punctul 31); Decizia Comisiei din 6 aprilie 2000 (COMP/M.1832 – Ahold/ICA Förbundet/Canica, punctul 26).

⁽²⁾ Decizia Comisiei din 29 august 2000 (COMP/M.1913 – Lufthansa/Menziens/LGS/JV, punctul 18); Decizia Comisiei din 22 decembrie 2000 (COMP/M.2243 – Stora Enso/Assidoman/JV, punctul 49, ultima teză).

43. Licențele acordate de societatea în comun uneia dintre societățile-mamă sau acordurile de licență încrucișate pot fi considera direct legate și necesare punerii în aplicare a concentrării economice în aceleași condiții ca în cazul achiziției unei întreprinderi. Acordurile de licență între societățile-mamă nu se consideră direct legate și necesare realizării unei societăți în comun.

C. Obligații de cumpărare și de furnizare

44. În cazul în care societățile-mamă rămân prezente pe o piață situată în amonte sau în aval față de cea a societății în comun, orice acorduri de cumpărare și de furnizare, inclusiv contracte de servicii și de distribuție, fac obiectul principiilor aplicabile în cazul transferului unei întreprinderi.
-